

[Svend Jørgensen.]

get, men må af de anførte grunde tilråde at stemme imod ændringsforslaget fra de konservative.

De af det kommunistiske parti stillede ændringsforslag vil, så vidt jeg har fået oplyst, betyde en merudgift på 35 mill. kr., og vi kan derfor heller ikke medvirke til gennemførelsen af disse ændringsforslag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget.

Jeg skal bekræfte, at udgifterne ved det ændringsforslag, som det konservative folkeparti stiller i alliance med retsforbundet, der jo førte en sparekampagne, vil koste staten 15 mill. kr. årligt mere end det forelagte lovforslag, og at de ændringsforslag, som det kommunistiske parti stiller, yderligere, altså udover det stillede forslag, årligt vil koste 35 mill. kr. Jeg må afvise de kommunistiske ændringsforslag, som også indeholder forslag om en månedlig regulering af lønningerne efter en månedlig pristalsopgørelse. Jeg synes i og for sig, man skulle være lidt mere radikal og gå ned til 14 dage for at få det en lille smule mere grundigt, men jeg må afvise ændringsforslaget.

Om virkningerne af de konservatives ændringsforslag er der allerede talt af det ærede medlem hr. Svend Jørgensen.

Jeg skal yderligere oplyse, at for 16. lønningsklasse, d. v. s. arbejdsmænd, portører, postbude o. lign., betyder det konservative ændringsforslag en forhøjelse på 6 kr. på slutlønnen, for 14. lønningsklasse, der omfatter de faglærte, betyder det en forhøjelse på fra 36 kr. på begyndelses- til 81 kr. på slutlønnen, for fuldmægtigklassen, ingeniører o. lign. betyder det en forhøjelse på fra 276 til 348 kr., for kontorchefklassen, overordnede teknikere o. lign. en forhøjelse på fra 516 til 630 kr., for departementschefklassen en forhøjelse fra 924 til 1044 kr., altså afhængigt af begyndelses- og slutløn, og for generaldirektører en forhøjelse på 1224 kr.

Jeg vil sige om ændringsforslaget, at det er et brud med de principper, der er fastslået i tjenestemandsløven, som vi vedtog for ganske få år siden her i tinget, og jeg vil gerne understrege mit partis ordførers spørgsmål til den ærede konservative ordfører. Vi har hørt det ærede medlems parti og det gælder også retsforbundet, med megen voldsomhed tale om, at statens udgifter skal bringes ned. Jeg går ud fra, at man mener det, og at man efterhånden møder med forslag med henblik på skatte-

lempelser, og derfor spørger jeg: På hvilken måde, ad hvilke skatteveje skal disse penge tilvejebringes? Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Karl Olsen er af den opfattelse — mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, var inde på det —, at det ærede medlem hr. Evald Christensens forslag i så henseende ikke duer for de konservative. Altså allerede på det punkt falder alliancen sammen. Civildforsvaret vil det ærede medlem ikke være med til at skære ned, militærbudgettet heller ikke. Der er kun tilbage de almindelige besparelser, som det ærede medlem hr. Evald Christensen var inde på. Jeg synes sjældent man har oplevet en agitation som den, der blev ført ved finanslovens behandling for nylig af retsforbundet og det konservative parti, afsløret så grundigt, som det er sket ved denne lejlighed. Hvis ikke jeg var overbevist om, at det ville bringe mig i strid med formandens klokke, ville jeg bruge ordet „humbug“. Det tør jeg ikke indlade mig på, men jeg erkender, at ens tanker bevæger sig hen i retning af et sådant uparlamentarisk og derfor i denne sal uanvendeligt udtryk.

Til det ærede medlem hr. Karl Olsen — det gælder også for retsforbundet, og jeg vil gerne samtidig give mine ord adresse til det ærede medlem, der er ordfører for partiet venstre her i dag, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, som gav udtryk for, at venstre havde sympati for det ændringsforslag, der forelå fra de konservative — vil jeg også gerne sige, at det ærede medlem har stillet mig eller en anden, der på finansministerposten fremtidig skal forhandle med tjenestemandsgesandtsorganisationerne, i en yderst besværlig situation. Hvis tjenestemandsgesandtsorganisationerne gennem denne sal får at vide, at de skal ikke være forhandlingsvillige og tilbageholdne og slutte aftaler, de skal bare vente, til man kommer ind i overbudshistorien her i folketinget, så går alting meget bedre; hvis det skal være den fremtidige ordning, så vil det være forståeligt for mig, om tjenestemandsgesandtsorganisationernes ledere efterhånden føler sig anbragt i en uhyre vanskelig situation, både under en forhandling og overfor deres medlemmer. Jeg vil derfor for mit vedkommende sætte en streg under, hvad jeg sagde ved forelæggelsen af dette lovforslag, og sige, at det er rimeligt, at man i det store og hele i dette høje ting accepterer, hvad der mellem en minister og et forhandlingsberettiget udvalg fra tjenestemandsgesandtsorganisationernes side er nået enighed om, medmindre det er ganske åbenbart, at ministeren